

minister og har faaet Finansudvalget til at samtykke i, at disse afgik. Spørgsmaalene havde til Hensigt at faa oplyst, om den Praksis, som er anvendt overfor Redaktør Johannes Hansen her i Byen, er ny, eller om den er i Overensstemmelse med de hidtil gældende Regler for Strafudsættelse. Den Fremgangsmaade, der er bleven brugt overfor Redaktør Johannes Hansen, er den, at den højtærede Justitsminister Aar efter Aar har udsat Eksekveringen af en denne Mand idømt Straf uden at benaade ham. Der bliver altsaa ikke truffet nogen Afgørelse. Dommen bliver ikke opfyldt, men Benaadning indtræder heller ikke. Vedkommende domfældte kommer altsaa til at leve i et stadigt Afhængighedsforhold til den Myndighed — i dette Tilfælde til Justitsministeren —, som har det i sin Haand hvert Aar at forlænge Strafudsættelsen eller lade være dermed.

I den Skrivelse, som foreligger, oplyses som Svar herpaa først, at den 9. August 1883 blev en Kvinde dømt for Tyveri. Denne Kvinde var frugtsommelig, og Fuldblindelsen af Straffen blev da stillet i Bero — Straffen var Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage — til domfældtes Nedkomst, og saa blev Straffen eksekveret. Det er jo en Ting, som er ganske naturligt, og denne Strafudsættelse er ikke bleven udsat alene for den paa-gældende domfældtes Skyld, men ogsaa af Hensyn til Fostret, som jo kunde komme til at lide under, om Moderen, i den Tid hun var gravid, skulde underkastes en Straf af 4 Gange 5 Dages Vand og Brød. Det kunde ogsaa ske, at Fødselen kunde komme til at foregaa i Fængselet, og at Hjælp ikke straks var ved Haanden, og dette kunde have skadelig Indflydelse paa Afkommet.

Det næste Tilfælde oplyses at være en Straf, der var idømt en Person den 24. Juli 1883, af 4 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød. Denne Straf blev foreløbig ikke eksekveret. Hvad det blev til, faar man dog intet at vide om. Det Tilfælde oplyser altsaa intet. Det næste Tilfælde oplyser om en fhv. Købmand, der den 5. Marts 1886 for Falsk var bleven idømt Straf af Forbedringshusarbejde i to Aar, at han blev anbragt paa en Sindssygeanstalt, fordi han var uehbreddelig sindssyg. Det er i alt Fald det Indtryk, man faar af Skrivelsen. Noget absolut om, hvad det tilsidst blev til, faar man ikke at vide. Man faar kun at vide, at Sagen blev stillet i Bero indtil videre. Da Overlæggen paa Sindssygeanstalten oplyser, at

Helbredelse ikke kunde ventes, maa man vel antage, at vedkommende forblev paa Sindssygeanstalten.

Saa oplyses det, at der i December 1892 forelagdes et Tilfælde for Justitsministeren, hvor en Mand var idømt Vand og Brød i 2 × 5 Dage. Denne Mand led af kronisk Mavekatarrh, og ved Ministeriets Skrivelse af 15. Februar 1893 blev Fuldblindelsen af Straffen udsat i et halvt Aar, og derefter blev den eftergivet, fordi Manden ansaas for inkurabel; der kom altsaa, efter at Justitsministeriet havde haft Sagen og givet Udsættelse i et halvt Aar, den Afgørelse, at den blev eftergivet. Det næste Tilfælde er ligesom det første en gravid Kvinde, overfor hvem Straffuldblindelsen udsattes, indtil Fødselen havde fundet Sted.

Derefter oplyses om et Tilfælde, hvor Straffuldblindelsen er bleven udsat i 8 Maaneder og derefter iværksat. Endelig et Tilfælde, i hvilket Straffuldblindelsen er bleven udsat 1 Aar, uden at man bestemt faar at vide, hvad det senere blev til, men man maa antage, at Straffen blev fuldbyrdet efter det Aars Forløb.

Det er det, den højtærede Justitsminister har kunnet oplyse om Praksis i sine For-gængeres Tid, der foreligger intet Tilfælde af gentagne Strafudsættelser, intet Tilfælde af, at man holder en domfældt gaaende paa den Maade omtrent som en Laks paa Krogen, saa man kan trække ham ind, naar det behager en, og lade ham sprælle ude i Vandet, saa længe det behager en.

Vi komme nu til, hvad den højtærede Justitsminister har kunnet oplyse om Praksis i den Tid, den højtærede Justitsminister har beklædt sit Embede. Det oplyses for det første, at en Mand, som var dømt for Uterlighed til 2 Aars Forbedringshus, ved en Skrivelse af 6. Juli 1903 fik sin Straf udsat i 1 Aar, fordi han led af Lungetuberkulose; han døde i Løbet af det Aar, og dermed var jo den Sag ude af Verden. Det næste Tilfælde, som oplyses, er, at en Mand, som var lidende af Nervøsitet, fik sin Straf udsat 1 Aar og derefter eftergivet. Der kom altsaa ogsaa her en Afgørelse, da den første Strafudsættelse var udløben. Det næste Tilfælde er en Fabrikarbejderske, som fik sin Straf udsat 1 Aar af Helbredshensyn og efter dette Aars Forløb ved allerhøjeste Resolution af 22. August fuldstændigt eftergivet paa Vilkaar af 5 Aars ulastelig Vandel, altsaa ogsaa Afgørelse efter den første Strafudsættelses Forløb.